

DE PARADOX VAN HET NOOIT VERANDERENDE KLASLOKAAL

Een onderwijsconferentie.

Een zaaltje.

Plafondplaten.

Een slideshow.

Een afbeelding van een operatiekamer uit 1920. Dan een afbeelding van een operatiekamer anno nu. Alles is veranderd. Vervolgens een afbeelding van een fabriekshal. Hetzelfde verhaal. Alles is veranderd. Daarna een afbeelding van een klaslokaal. Vrijwel niets is veranderd.

Besmuikt gelach in het zaaltje.

De boodschap is duidelijk. De wereld verandert maar het onderwijs niet. Dat kan zo niet langer. We moeten veranderen. Nu! Maar is dat wel zo?

Wie heeft de wereld veranderd? Wie heeft die operatiekamers ontworpen? Die wijzigen in de fabriekshal doorgevoerd? Meestal mensen uit het onderwijs. Toch? Mensen die opgeleid zijn in die nooit veranderende klaslokalen. Het onderwijs heeft als één van haar taken om mensen af te leveren die ons helpen om een betere maatschappij te bouwen. Om ons voort te stuwten. Dat doen we, zo te zien, niet slecht.

Dus, misschien is het helemaal niet zo'n goed idee om al die onderwijsvernieuwingen door te voeren. Pas op met IT in het onderwijs! Voorzichtig met technologie! Straks zitten we in 2040 te kijken naar slideshows met compleet veranderde klaslokalen en nog steeds dezelfde operatiekamer.

'If it ain't broken, do not fix it.'

Laten we niks veranderen aan onze klaslokalen. Een leraar, een eindeloos verhaal. Een krijtbord, misschien. Geef ze tekstboeken. Verveel ze dood. En als ze eindelijk klaar zijn om losgelaten te worden op onze maatschappij, dan zijn ze pas werkelijk gemotiveerd om iets te veranderen. Iets, maakt niet uit wat.

Een operatiekamer.

Een fabriekshal.

Wat dan ook!

Rens van der Vorst
rens@technofilosofie.com